

Az ember

Csak elvadul az ember egymagában...
Nagy, gubbancos szakállt növeszt a lelke.
Rugók rozsdásodnak poros agyában,
s mohát terem sok szép reménye telke.
Benső, élet-kazánja is leállna,
ha nem táplálná vízzel-hígult vére.
Kifosztott ősz-mező a legszebb álma
s a csend abroncsokat szorít szívére.

A páros ember csalfa délibábra
épít libegő kastélyt s télikertet.
Alomban él. Vakon szerelme bábja,
s gyermekként ábránd-pillangókat kerget.
Mint táncterem a hangulatvilágnál,
agyában rózsaszínű bál az élet.
Szegény! Szánandóbb a tiszavirágnál...
Elpusztul, amint álmából fölébred.

Az ember öt-hat társsal ósdi bárka
hajósa mocsokos érdek óceánján.
Kalózvezéreket dühít magára,
vagy elszegődik ügynöküknek gyáván.
Alattomos vad lesz. Sunyít lapulva.
Torkig-lakottan is halálos éhes.
S ahány az éve, kétszer annyi hullá
vére tapad ápolt, fehér kezéhez.

Elvtársaitól félre — bűzös tócsa,
Elvtársaival — óriási tenger, —
amelyben elvegyül a sok folyócska, —
ezernyi szín, roppant erő az Ember.
A kalmár-bárkákat zátonyra húzza,
s kisgyermeket füröszt a parti habban.
Sziklák kőbörtöneit összezúzza,
s ezer szigetet épít lankadatlan.